je ovih dana proslavila svoj jedanaesti rođendan. Nije bilo prihgodnih svečanosti koje bi obilježile ovaj veliki dan za Hrvatsku. Dosta šale!

Jedanaest godina i još nekoliko mjeseci k tome kako je donesen program Stabilizacije (4. listopada 1993. godine) koji se uporno provodi. Jedanaest je godina dovoljno vremena da se ocijeni razdoblje jedne ekonomske politike. Od političke odluke pokojnog predsjednika Tuđmana da kuna mora biti stabilna do stanja u gospodarstvu kada nitko pmaentan neće sugerirati rješenje problema putem devalvacije kune. Sve se je to dogodilo u svega jedanaest godina.

Rasprave o ekonomskoj politici bljesnu tek kada «dobijemo po prstima» kao zločesta djeca ili kada dođe do promjene vlasti. Rasprave imaju nikakav učinak pa se i one odvijaju sa sve manje strasti i još manje argumenata.

Dvije sukobljene struje ekonomista više ne komuniciraju. «Stari kadar» izrastao na marksizmu (u najboljem smislu te riječi napomena autora) i kejnsijanizma suprostavlja se «novim klincima» koji su postali ovisnici globalizma temeljenog na neoliberalizmu.

Danas više i nema vellikog smisla raspravljati o ovim značajnim pitanjima. Danas imamo toliko malo manevarskog prostora da politika svih stranaka naprosto ignorira raspravu o promjenama. Promjene su bolne i nijedan političar nije spreman «žrtvovati» svoju stranku eventualnom boljitku. Odista nije izvjesno da bi pokušaj promjene ekonomske politike u današnjim uvjetima bio moguć. Promjene traže radikalnije mjere (na ljutu ranu ljuta trava) koje bi građani morali prihvatiti. Za to naprosto Hrvatska nema igrača. Jednom kad «druta zbilja sruši bajku» vladajući misle da će biti u oporbi. Vjeroajtno SDP nije spreman preuzeti vlast kada bi je Sanader i ponudio, a neće. To je «sjaj i bijeda hrvatske zbilje».

I tako je prošao rođendan Njezinog Veličanstva Kune. Nitko ne želi biti roditelj Njezinom Veličanstvu i danas se je vjeroajtno svi zapravo odriču. Za javnu upotrebu i dalje Kuna ostaje Njezino Veličanstvo kojem se svi duboko klanjamo.